

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 100

LEBBS naujienos

2017 m. birželis

**„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32**

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

Kvietimas į seminarą

Krikščionybė XVII amžiuje (III dalis)

Džonas Bunjanas

Naujienos iš Ylakių evangelikų baptistų bendruomenės

EBF maldos kalendorius

LEBBS BIBLIJOS MOKYKLA

kviečia į seminarą

**“Druska, šviesa ir miestas ant kalvos”: Apie misijos
platumą**

**2017 m. birželio 24 d., Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčioje
(Algirdo g. 48)**

**Kalbėtojai: Gary Collier, David Skeet, Melanie Nixon ir John Claydon (Šiaurės
Anglijos baptistų asociacija, Jungtinė Karalystė)**

Seminaras prasideda 10:30, kava. Pageidaujančius dalyvauti prašom pranešti
žemiau nurodytu el. pašto adresu iki **birželio 21 d.**

Seminaro mokestis – 6 Eur.

*Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga
Neakivaizdinė Biblijos Mokykla
hzukauskas@gmail.com*

Krikščionybė XVII amžiuje (III dalis)

Kadangi 2017 metai yra skirti Reformacijos 500 metų jubiliejui pažymėti, norėtusi sugrįžti prie kai kurių įvykių ir faktų XVI amžiuje, kad susidarytų kuo išsamesnis vaizdas. Pvz., dažniausiai manoma, kad Radikaliosios Reformacijos sparnas, neturėdamas ryškesnių charizmatiškų vadovaujančių asmenybių, buvo teologiniu ir organizaciniu požiūriu gana padrikas. Tačiau nors ankstyvasis anabaptistų judėjimas neturėjo kontroliuojančio bažnytinio autoriteto ir buvo iš visų pusių persekiojamas, jis vis dėlto plito. Taip pat būta ir pastangų siekti tarpusavio bendrų susitarimų įvairiais teologiniais ir praktinio gyvenimo klausimais. Vienas iš pavyzdžių – **Šleitheimo išpažinimas**.

1527 m. Šleitheime, dabartinės Vokietijos ir Šveicarijos pasienyje, buvo sušauktas pirmasis radikaliųjų reformatų – anabaptistų susirinkimas. Stiprią įtaką šio susirinkimo metu darė buvęs benediktinų vienuolyno vyresnysis Michaelis Zatlėris (Sattler, 1490?-1527), kuris, deja, po keturių mėnesių mirė kankinio mirtimi ant laužo. Jis laikėsi Šventojo Rašto viršenybės teigdamas, kad privalu juo remtis visose gyvenimo srityse, ir neperkėlė jo vien į dvasinę plotmę. Šleitheimo susirinkime priimta „Broliškoji unija“ visam dešimtmečiui tapo svarbiu dokumentu, vienijančiu įvairiuose kraštuose išblaškytus anabaptistus.

Čia pateikiamas „Broliškosios unijos“ Šleitheimo išpažinimas su jo septyniais straipsniais, išverstas Linos Toth (Andronovienės) („Tikinti bažnyčia“, p. 89-95).

Pagrindiniai 1527 m. Šleitheimo išpažinimo teiginiai

Straipsniai, kuriuos svarstėme ir dėl kurių vieningai sutarėme, yra šie: krikštas, pašalinimas iš bendruomenės, duonos laužimas, atsiskyrimas nuo nedorybės, ganytojai bendruomenėje, kardas, priesaika.

I Pastaba apie krikštą. Krikštas bus suteikiamas visiems, kurie buvo mokyti

atgailos ir gyvenimo pakeitimo, bei tiems, kurie tikrai tiki, jog jų nuodėmės yra pašalintos per Kristų; visiems tiems, kurie trokšta vaikščioti Jėzaus Kristaus prisikėlime ir būti palaidoti su Juo mirtyje, kad galėtų su Juo prisikelti; visiems tiems, kurie, turėdami tokį supratimą, patys trokšta ir prašo krikšto iš mūsų. Tokiu būdu atmetamas bet koks kūdikių krikštas, didžiausia ir pirmoji popiežiaus nedorybė. Šiuo klausimu turite išdėstyti priežastis bei apaštalų raštų ir praktikos liudijimą. Mes norime paprastai, bet ryžtingai ir įsitikinę laikytis to paties.

II Apie pašalinimą iš bendruomenės mes vieningai priėjome prie čia išdėstytos nuomonės. Pašalinimas bus taikomas visiems tiems, kurie buvo atsidavę Viešpačiui, kad sektų Juo ir laikytųsi Jo įsakymų, tiems, kurie buvo pakrikštyti į vieną Kristaus kūną ir leido, kad juos vadintų broliais ar seserimis, tačiau paslydo, įpuolė į klaidą ir nuodėmę ir per neapsižiūrėjimą tapo jos užvaldyti. Toks žmogus turi būti du kartus įspėtas asmeniškai ir trečią kartą viešai įtikinėjamas prieš visą bendruomenę, kaip liepta Kristaus (Mt 18). Tačiau, remiantis Dievo Dvasios nurodymu, tai turi būti padaryta prieš duonos laužimą, kad mes visi vienoje dvasioje ir vienoje meilėje laužtume ir valgytume vienos duonos ir gertume iš vienos taurės.

III Apie duonos laužimą. Mes visi kaip vienas sutarėme taip: visi tie, kurie trokšta laužti vieną duoną prisimindami sulaužtą Kristaus kūną, ir visi tie, kurie nori gerti vieną gėrimą prisimindami pralietą Kristaus kraują, turi būti jau anksčiau suvienyti į vieną Kristaus kūną, tai yra į Dievo bendruomenę, kurios Galva yra Kristus, o tai vyksta per krikštą. Nes, kaip nurodo Paulius, negalime būti tuo pačiu metu ir Viešpaties stalo, ir demonų stalo dalyviai. Negalime tuo pačiu metu dalyvauti gerdami iš Viešpaties taurės ir iš demonų taurės. Tai reiškia: visi tie, kurie turi draugystę su tamsiais mirties darbais, neturi dalies šviesoje. Taigi visi, kurie seka velnią ir pasaulį, neturi dalies su tais, kurie

yra pašaukti iš pasaulio pas Dievą. Visi, kurie pasilieka blogyje, neturi dalies gėryje.

Taip bus ir turi būti, kad kiekvienas, kuris nėra dalyvis Dievo pašaukimo į vieną tikėjimą, vieną krikštą, vieną dvasią, vieną kūną kartu su visais Dievo vaikais, negali būti vienu duonos kepalu kartu su jais. Taip turi būti, jeigu kas nors nori tikrai laužti duoną pagal Kristaus paliepimą.

IV Mes esame vieningi klausimu apie atsiskyrimą nuo blogio ir nedorybės, kurią velnias pasėjo pasaulyje, būtent: nebendraujame su tokiais ir nebėgame su jais į jų nedorybių sumaištį. Yra taip: visi, kurie nėra atėję į tikėjimo paklusnumą ir nėra susivieniję su Dievu, kad vykdytų Jo valią, yra didelis pasibjaurėjimas Dievui. Iš jų niekas kitas negali išaugti ar iškilti, kaip tik pasibjaurėtinai dalykai. Taigi nėra nieko kito pasaulyje ir visoje kūrinijoje, kaip tik gėris ir blogis, tikėjimas ir netikėjimas, tamsa ir šviesa, pasaulis ir tie, kurie išėję iš pasaulio, Dievo šventovė ir stabai, Kristus ir Belialas, ir viena pusė neturi dalies kitoje.

Todėl mums aiškus Viešpaties paliepimas, pagal kurį Jis įsako mums tapti ir būti atskirtiems nuo piktojo. Tada Jis bus mūsų Dievas, o mes būsime Jo sūnūs ir dukterys.

Be to, Jis įspėja mus išeiti iš Babilono ir žemiško Egipto, idant netaptume dalyviai kankynių ir kentėjimų, kuriuos Viešpats jiems atsiųs.

Iš viso to turime išmokti, jog viskas, kas nėra suvienyta su Dievu Kristuje, yra niekas kita kaip nedorybė, kurios turėtume vengti. Turime omenyje visus popiežininkų ir naujųjų popiežininkų (t. y. magisterinių reformatorių – *vert. past.*) darbus ir stabmeldystę, susirinkimus, bažnyčios lankymą, vyno namus, laidavimus, netikėjimą ir kitus panašius dalykus, kuriuos pasaulis aukštai vertina, kurie tačiau yra kūniški arba visiškai priešingi Dievo

paliepimui, pagal būdą visos neteisybės, kuri yra pasaulyje. Nuo viso to mes būsime atsiskykę ir neturėsime nieko bendra su tokiais dalykais, nes jie yra niekas kita kaip tik nedorybės, padarančios mus atmetinus akivaizdoje Kristaus Jėzaus, kuris išlaisvino mus nuo vergystės kūnui ir padarė tinkamus tarnauti Dievui bei Jo mums suteiktai Dvasiai.

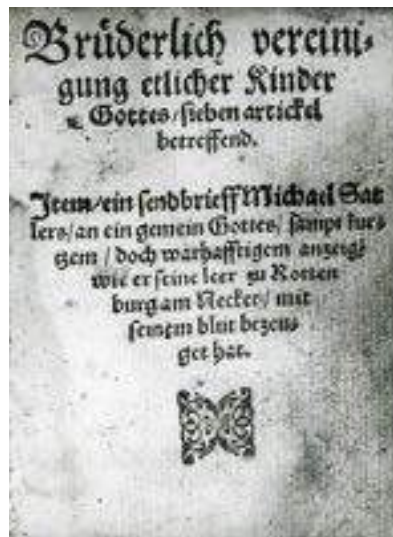
Todėl bus pašalinti iš mūsų velniški smurto ginklai – tokie kaip kardas, šarvai ir panašūs dalykai – bei jų panaudojimas draugams apginti ar kovoti su priešais, remiantis Kristaus žodžiu: „Nesipriešink piktam“.

V Mes susivienijome klausimu apie ganytojus Dievo bažnyčioje taip, kaip žemiau išdėstyta. Ganytojas bažnyčioje turi visiškai ir iki galo atitikti Pauliaus nurodymą; toks, apie kurį gerai atsiliepia tie, kurie nepriklauso tikėjimui. Tokio asmens pareigos bus skaityti, raginti, mokyti, perspėti ar drausminti susirinkime ir prideramai vadovauti tarp brolių ir seserų maldoje,

duonos laužime bei visuose dalykuose rūpintis Kristaus Kūnu, kad jis būtų statomas ir ugdomas taip, idant Dievo vardas būtų šlovinamas ir gerbiamas per mus, o šmeižikų burnos būtų užčiauptos.

Pagal savo reikmes jis turi būti remiamas tos bendruomenės, kuri jį išrinko, kad tarnaujantis Evangelijai galėtų iš to gyventi, kaip Viešpats yra įsakęs. Tačiau jeigu ganytojas padarytų ką nors, kas reikalauja sudrausminimo, be dviejų ar trijų liudininkų jam negalima nieko daryti. Jei ganytojais nusideda, jie turi būti sudrausminti viešai, kad ir kiti bijotų.

Bet jeigu ganytojas būtų ištremtas (*represuotas – red. past.*) ar per kryžių nueitų pas Viešpatį, tą pačią valandą kitas turi būti ordinuotas (t. y. paskirtas – *red. past.*) į jo vietą, kad mažoji Dievo kaimenė ir paprasti žmonės nebūtų sunaikinti, bet

išsaugoti per įspėjimą ir paguosti.

VI Mes susivienijome klausimu apie kardą, kaip žemiau išdėstyta. Kardas yra Dievo patvarkymas už Kristaus tobulumo ribų. Jis baudžia ir nužudo nedoruosius, saugo bei gina geruosius. Įstatymu kardas yra paskirtas nedorųjų bausmei ir mirčiai, o pasaulietiškai valdovai yra paskirti jį panaudoti.

Tačiau Kristaus tobulume nusidėjusių sudrausminimui ir pašalinimui naudojamas tiktai atskyrimas nuo bažnyčios, ne per kūno nužudymą, bet vien tik perspėjant ir paliepiant daugiau nebenusidėti.

Dabar daugelis, kurie nesupranta Kristaus valios mums, paklaus: ar krikščionis galėtų arba privalėtų panaudoti kardą prieš nedorėlį, kad apgintų ir apsaugotų gėrį, arba iš meilės paskatų?

Mums visiems kartu buvo apreikštas toks atsakymas: Kristus moko ir liepia mums mokytis iš Jo, nes Jis yra romus ir nuolankios širdies; tokiu būdu rasime savo sieloms atgaivą. Moteriai, kuri buvo pagauta svetimaujant, Kristus nesako, kad ji turi būti užmėtyta akmenimis pagal Jo Tėvo įstatymą (nors Jis sako: „Taip darau, kaip Tėvas yra man įsakęs“), bet su malone bei atleidimu perspėja daugiau nebenusidėti: „Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk“. Būtent taip turėtume elgtis ir mes pagal atskyrimo taisyklę.

Antra, ko klausiama apie kardą: ar krikščionis turėtų skelbti nuosprendžius ginčiuose ir kivirčiuose dėl pasaulietiško dalyko, kaip daro netikintieji tarpusavyje? Atsakymas: Kristus nenorėjo priimti nuosprendžio ar teisėjauti byloje tarp dviejų brolių dėl palikimo, ir atsisakė tai daryti. Taip turėtume elgtis ir mes.

Trečias klausimas dėl kardo: ar krikščionis turėtų būti pareigūnu, jeigu šioms pareigoms yra išrenkamas? Į tai atsakoma taip: Kristų norėjo padaryti karaliumi, bet Jis pasitraukė, nes tam nematė savo Tėvo patvarkymo. Ir mes turėtume daryti, kaip darė Jis, ir sekti Jį; tuomet nevaikščiuosime tamsoje. Nes Jis pats sako: „Jei kas nori eiti paskui mane,

teišsijada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi“. Jis pats toliau uždraudžia smurtauti kardu, sakydamas: „Tautų valdovai engia tautas... Tarp jūsų to nebus“. Toliau Paulius sako: „O kuriuos Dievas iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į jo Sūnaus pavidalą“ ir t. t. Petras irgi sako: „Kristus kentėjo (ne valdė) už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte jo pėdomis“.

Galiausiai iš toliau nurodytų dalykų galima suprasti, kad krikščioniui netinka būti pareigūnu: vyriausybės valdymas yra pagal kūną, o krikščionių – pagal dvasią. Valdžios namai ir gyvenimas pasilieka šiame pasaulyje, o krikščionių yra danguje. Jų pilietybė yra šiame pasaulyje, o krikščionių – danguje. Jų kovų ir karų ginklai yra kūniški ir tiktai prieš kūną, o krikščionių ginklai yra dvasiški prieš velnio tvirtoves. Pasauliečiai yra apsiginklavę plienu ir geležimi, o krikščionys ginkluoti Dievo šarvais – tiesa, teisumu, ramybe, tikėjimu, išganymu ir Dievo Žodžiu. Apibendrinant: kaip Kristus, mūsų Galva, yra nusiteikęs, taip turi būti nusiteikę ir Kristaus Kūno nariai per Jį, kad Kūne nebūtų pasidalijimo, vedančio į sunaikinimą. Kadangi Kristus yra toks, kaip apie Jį parašyta, tai ir Jo nariai turi būti tokie pat, kad Jo Kūnas išliktų sveikas ir vieningas savo paties pažangai ir augimui. Nes kiekviena karalystė, kuri savyje yra pasidalijusi, bus sunaikinta.

VII Mes esame vieningos nuomonės priesaikos atžvilgiu taip, kaip toliau užrašyta. Priesaika yra patvirtinimas tarp tų, kurie kivirčijasi ar duoda pažadus. Įstatyme liepiama, kad tai turėtų būti daroma tiktai Dievo vardu, tiktai teisingai, o ne apgaulingai. Kristus, kuris moko įstatymo tobulumo, draudžia savo sekėjams bet kokį prisiekinėjimą, tikrą ar apgaulingą: nei dangumi, nei žeme, nei Jeruzale, nei savo galva. O tai dėl tos priežasties, kurią Jis nurodo: „Nes negali nė vieno plauko padaryti balto ar juodo“. Taigi matote, kad bet koks prisiekinėjimas yra uždraustas. Mes negalime įvykdyti to, ką pažadame per priesaiką, nes nesame pajėgūs pakeisti net mažiausios dalelės savęs pačių.

Tačiau yra tokių, kurie netiki šiuo paprastu Dievo paliepimu ir sako: „Bet Dievas pats savimi prisiekė Abraomui, nes Jis yra Dievas (tąsyk Jis pažadėjo, jog darys gera Abraomui ir bus jo Dievas, jeigu šis laikysis Jo įsakymų). Kodėl tada aš negalėčiau prisiekti, jei ką nors kam pažadu?“ Atsakymas: klausykis, ką sako Raštas: „Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams savo valios pastovumą, pridėjo priesaiką. Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus...“ Pastebėkite ištraukos prasmę: Dievas turi galią padaryti tai, ką Jis draudžia tau, nes Jam viskas įmanoma. Dievas davė priesaiką Abraomui, kaip sako Raštas, kad patvirtintų, jog Jo ketinimas nesikeičia. Tai reiškia: niekas negali pasipriešinti ir prieštarauti Jo valiai, todėl Jis gali ištesėti savo priesaiką. O mes, kaip sako Kristus, negalime išlaikyti ar įvykdyti savo priesaikos, todėl neturėtume ir prisiekti.

Kiti sako, kad prisiekinėjimas negali būti uždraustas Naujajame Testamente, jei jis buvo palieptas Senajame, bet kad yra uždrausta tik prisiekinėti dangumi, žeme, Jeruzale ir savo galva. Atsakymas: klausykis Šventojo Rašto. Tas, kuris prisiekia

dangumi, prisiekia Dievo sostu ir Tuo, kuris jame sėdi. Pastebėk: prisiekti dangumi uždrausta, o jis yra tikrai Dievo sostas; tad kiek labiau uždrausta prisiekti pačiu Dievu! Jūs akli kvailiai, kas yra didesnis – sostas ar Tas, kuris jame sėdi?

Kiti sako: kodėl negalima naudotis Dievu tiesai pabrėžti, nes apaštalai Petras ir Paulius vis dėlto prisiekinėjo. Atsakymas: Petras ir Paulius tikrai liudija apie tai, ką Dievas pažadėjo Abraomui, ką mes po ilgo laiko esame gavę. O kai liudijama, tai liudijama tai, kas yra, ar tai būtų gera, ar bloga. Taip Simeonas kalbėjo apie Kristų Marijai ir liudijo: „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas“.

Kristus panašiai mokė mus, tardamas: „Verčiau jūs sakykite: ‚Taip‘, jei taip, ‚Ne‘, jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo“. Jis sako: jūsų kalba ar jūsų žodis bus ‚taip‘ arba ‚ne‘, ir to jokių būdu negalima suprasti, neva Jis butu leidęs prisiekti. Kristus yra tiesiog ‚taip‘ arba ‚ne‘, o tie, kurie Jo ieško paprastume, supras Jo Žodį. Amen.

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

Džonas Bunjanas

(John Bunyan – 1628-1688)

Nusikelsime į 17-ojo amžiaus Angliją. Apžvelgsime pilną Dievo malonės, spalvingą pastoriaus ir pamokslininko, rašytojo, sąžinės ir tikėjimo kalinio Džono Bunjano gyvenimą. Praėjo daugiau nei 300 metų po jo mirties, bet jo vardas vis dar neužmirštas. Jo atsivertimas į Gyvąjį Dievą, jo pasišventimas tarnystei yra ryškus pavyzdys ir mūsų laikų krikščionims, o kartais ir priekaištas mūsų drungnumui. Bunjano parašytos knygos yra patekusios į krikščioniškosios klasikos fondą ir visais laikais mielai skaitomos. Dar 19-ojo amžiaus pirmoje pusėje į lietuvių kalbą buvo išversta ir išleista žymiausia šio autoriaus knyga „Piligrimo kelionė“ („Krikščionio kelionė“), kurią šiuolaikinis žmogus gali skaityti Dorotėjos Inkenaitės naujai išverstą ir 1994 m. išleistą „Jonos“ leidyklos.

Tuo pačiu metu, 19-ame amžiuje, lietuvių k. buvo išleista ir kita žymi Dž. Bunjano knyga – „Šventasis karas“ („Šventasis Karavimas“), kurios kalbą vėliau peržiūrėjo Fridrichas Kuršaitis ir 1852 m. išleido Karaliaučiuje. Gaila, kad šios knygos neturime šiuolaikine lietuvių kalba.

Džonas Bunjanas gimė 1628 m. netoli Bedfordo, Anglijoje. Jo šeima buvo varginga, bet tėvas nutarė sūnų leisti į mokyklą. Mokslas dėl šeimos skurdo truko neilgai, ir Džonas turėjo grįžti į namus. Jaunuolis gyveno labai nerūpestingai ir palaidai, bet jį dažnai aplankydavo neramios mintys dėl dvasinės būklės. Kelis kartus jo gyvybė buvo pavojuje, ir tai vertė jį susimąstyti. Dar visai jaunas jis vedė neturtingą mergaitę, kurios kraitis buvo tik kelios krikščioniškos knygos. Jos kuklumas ir meilė Džoną po ilgą pertrauką vėl sugrąžino prie knygų. Jis pradėjo sekmadieniais lankyti pamaldas ir žavėjosi anglikonų bažnyčios apeigomis, tačiau tuo jo tikėjimas ir baigėsi, nes visą likusį laiką jis leisdavo girtaudamas.

Vieną kartą neblaivus Džonas ėjo gatve ir pasimėgaudamas garsiai keikėsi ir piktžodžiavo. Pro šalį ėjusi laisvo elgesio moteris sušuko: „Žiūrėkite, koks bedievis keikūnas! Jis veda iš kelio mūsų jaunimą!“ Šie žodžiai Džoną labai sukrėtė, ir jis ėmė skaityti Šventąjį Raštą. Palaipsniui jis nutraukė senuosius ryšius, nustojo girtuokliauti. Žmona ir aplinkiniai džiaugėsi tokiomis permainomis, bet Bunjaną ir toliau tebevargino sunkios ir miglotos mintys apie ateitį. Kuo toliau, tuo labiau jį baugino mirtis ir slėgė jausmas, kad jam kažko trūksta. Jis laikė save pabaltintu kapu, kurio viduje nėra nieko gero.

Kartą eidamas Bedfordo gatve jis pastebėjo tris neturtingas moteris, kurios sėdėjo ir tarpusavyje kalbėjosi. Jos pasakojo viena kitai apie tai, kaip suvokė savo nuodėmingumą, kaip tikėjimu iš Kristaus priėmė atleidimo malonę. Nė vienas iki šiol girdėtas pamokslas nebuvo taip sukrėtęs Bunjano sielos gelmių, ir jis nutarė su šiomis moterimis arčiau susipažinti. Jos prisipažino, kad negali atsakyti į visus joms užduotus klausimus, ir patarė kreiptis į jų bažnyčios pastorių Giffordą. Čia Dievo ieškotojas Bunjanas sužinojo daug dalykų, bet ramybė į jo širdį atėjo dar negreitai. Bet tas laikas atėjo, jis buvo pakrikštytas ir tapo Bedfordo baptistų bendruomenės nariu. Bunjanas suprato, kad nuo šiol jo pareiga – skelbti žmonėms Kristaus Evangeliją. Šis troškimas buvo pastebėtas, ir jis tapo pastoriaus padėjėju. Bendruomenės žmonės jaunąjį pamokslininką pamilo ir išsirinko jį savo diakonu.

Džono Bunjano gyvenimo ir tarnystės kelias buvo nelengvas. Jo atsidavusi žmona anksti buvo pašaukta į amžinybę. Laikui bėgant Bunjanas plačiai išgarsėjo ir buvo kviečiamas į kitas bendruomenes, todėl jam teko daug keliauti. Po palankių tikėjimo laisvei Kromvelio laikų į valdžią sugrįžus Stiuartų dinastijai, tikėjimo ir sąžinės laisvės nebeliko. Bunjanas ne kartą buvo areštuotas. Jam buvo pažadėta laisvė, bet su viena sąlyga: raštu pasižadėti, kad niekuomet nepamokslaus. Bunjanas sušuko: „Kol būsiu gyvas, tik atgavęs laisvę ir vėl darysiu, ką man Viešpats įsakė!“ Už šiuos žodžius teko brangiai sumokėti. Kai jam buvo trisdešimt dveji, jį ilgam uždarė bausimie kalėjime kartu su kriminaliniais nusikaltėliais. Namuose liko antroji žmona, su kuria kartu pragyventa tik vieneri metai. Kalėjime – arba, kaip jis vėliau sakė, „duobėje“ – teko praleisti dvylika metų. Ten Bunjanas parašė savo garsiąją „Piligrimo kelionę“. Ten subrendo mintys, kurios vėliau buvo užrašytos kitose knygose.

Pagaliau iš kalėjimo jis buvo išleistas. Bedfordo bendruomenė buvo likusi be ganytojo, tad savo mylimą pamokslininką priėmė šioms pareigoms kaip Dievo dovaną. Vėliau jis buvo ne kartą kviečiamas tarnauti dideliuose miestuose, bet jam atrodė, kad tik Bedfordas yra jo darbo laukas. Plačioje apylinkėje jis buvo pagarbiai vadinamas vyskupu, bet save laikė visų tarnu. Bendruomenė augo, nors Bunjanas griežtai laikėsi bibliinių principų, skelbė

nepakantumą nuodėmei ir būtinumą šventėti. Bunjano pastoriaus tarnystėje labai pravertė Dievo dovana – gebėjimas sutaisyti priešininkus. Vieno dvasininko sūnus paprašė Bunjano, kad padėtų susitaikyti su užsirūstinusiu tėvu. Lankydamas šį tėvą, Bunjanas tikslą pasiekė, bet kelyje per lietu sušlapo, persišaldė ir susirgo. Mirtis artinosi greitai, o ištikimasis Dievo tarnas kalbėjo savo lankytojams: „Neverkite dėl manęs, gyvenkite šventai... Susitikę palaimintoje amžinybėje giedosime naują giesmę...“

Parengė Albertas Latužis ✓

Naujienos iš Ylakių evangelikų baptistų bendruomenės

Saulėtą ir šiltą paskutinį gegužės sekmadienį Dievas dovanojo mums gražią progą – Ylakių baptistų bažnyčios sekmadieninė mokykla šventė mokslo metų pabaigą. Per visus praėjusius metus mažieji turėjo galimybę mokytis sekmadieniais, o jaunimas – penktadienio vakarais. Be to, jaunimui pavasarį buvo surengtas seminaras aktualia tema - „Tikra meilė laukia“. Šių šventiškų pamaldų metų jaunimas ir vaikai giedojo daug giesmių, grojo įvairiais instrumentais – pianinu, smuiku, saksofonu, deklamavo eiles. Žinoma, visi skyrė dėmesį ir Dievo žodžiui. Pabaigoje meldėmės, kad Viešpats laimingų vaikų ir jaunimo vasarą ir liepos mėnesį numatytą stovyklą.

N.L. ✓

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Birželio 5-11 meldžiamės už:

Slovėnijos baptistų bažnyčių sąjungą. . .

Bendruomenių skaičius:	7
Bendras narių skaičius:	160
Prezidentas:	Drago Sorl
Generalinis sekretorius:	Misko Canji

. . . ir Slovėnijos evangellikų krikščionių bažnyčią

Bendruomenių skaičius:	6
Bendras narių skaičius:	253
Prezidentas:	Zvonko Turinski

Birželio 12-18 meldžiamės už:

Egipto baptistų konvenciją. . .

Bendruomenių skaičius:	19
Bendras narių skaičius:	2 250
Prezidentas:	Mounir Malaty
Viceprezidentas:	Philmon Azer

. . . ir Pirmąją Bahreino baptistų bažnyčią

Pastorius:	Majdi .A.G.Abdelsaid
------------	----------------------

Birželio 19-25 meldžiamės už:

Suomijos (suomiškai kalbančių) baptistų sąjungą. . .

Bendruomenių skaičius:	14
Bendras narių skaičius:	691
Prezidentas:	Jari Portaankorva

. . . ir Suomijos švedų baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	17
Bendras narių skaičius:	1 162
Prezidentas:	Davi Knispel
Generalinis sekretorius:	Peter Sjöblom

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas, Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925